

forslaget kommer til Forhandling her i Rigsdagen, saaledes at man fra Offentlighedens Side er i Stand til at følge med i, hvad der foregaar angaaende vor Grænsevagt derovre. Det forekommer mig nemlig, at vi nu i den kommende Tid maa ind under de normale Forhold, vi havde før Krigen, hvor der overalt, hvor der var Tale om Foranstaltninger, der skulde træffes fra Statens Side, blev fremsat selvstændige Lovforslag derom, saaledes at man her kunde tale om Sagen, og saaledes at Offentligheden kunde følge med i, hvad der skete. Jeg kan heller ikke tænke mig, at det skulde kunne volde nogen Vanskelighed, at vi faar en Forhandling om det Spørgsmaal her. Naturligvis vil man altid vide at udtale sig med fornøden Takt, og det forekommer mig da, at der ikke kan være noget i Vejen for, at man drøfter de Spørgsmaal, der staar i Forbindelse med Grænsevagten derovre.

Man er af den Anskuelse, at de nuværende Forhold derovre er mindre heldige, og man mener, at den ret betydelige Militærstyrke, der ligger der, kan sendes hjem, naar Grænsegendarmerikorpset bliver betydeligt forøget. Jeg vil indrømme, at man fra Grænsbefolkningens Side har stillet Krav om mere Bevogtning af Grænsen. Man kan særdeles godt forstaa, at der var ikke saa ganske ringe Nervøsitet hos Befolkningen, da det saa ud til at skulle ende med fuldstændigt Anarki i vort sydlige Naboland, og at man derfor gerne vilde have en saadan Grænsebevogtning, at den kunde forhindre en alt for stor Invasion af løse Eksistenser Syd fra eller af de mange russiske Krigsfanger, som opholder sig i Nordslesvig. Til Trods for den ret stærke Bevogtning har det ikke været muligt fuldstændig at forhindre, at der er kommet russiske Krigsfanger over Grænsen, og der er kommet ikke saa ganske faa. Vi har paa Ribe-Egnen ret store russiske Krigsfangelejre. Da jeg strejfer dette Forhold, skal jeg sige, at man efter min Mening fra Ministeriets Side burde i højere Grad, end det var Tilfældet i alt Fald for en Tid siden, sørge for at faa de russiske Krigsfanger bort fra Lejrene ved Ribe og andetsteds ved Grænsen. Det maa være Staten, der her tager Affære, og man har da ogsaa enkelte Steder, hvor man kunde samle dem. Det er ogsaa sket før, men jeg tror, det er paa Tide, at man igen kommer til det, saaledes at de ikke faa Krigsfanger kan blive flyttet bort.

Befolkningen der er altsaa fremdeles af den Anskuelse, at der maa være en Vagt ved Grænsen, men det forekommer mig alligevel at være en ret kraftig Udvidelse, der her er Tale om, nemlig en Udvidelse af Grænsegendarmerikorpset fra 150 til 438 Personer, altsaa en Forøgelse med 288 Mand. Nu er det for Resten ret interessant at lægge Mærke til, at det er ikke ret mange Aar siden, vi havde en Forhandling om Grænsegendarmerikorpset her i Rigsdagen. Det var i Samlingen 1910—11, da det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) var Finansminister. Det da foreliggende Lovforslag gik ud paa at forhøje Grænsegendarmeriets meget lave Lønning. Det var kun rimeligt og naturligt, at de fik noget mere, men samtidig med, at Finansminister Neergaard stillede Forslag om højere Løn, var der Forslag om en Reduktion af Korpset, nemlig fra 130 Gendarmere til 100, saaledes at Staten til Trods for Lønforhøjelsen ikke fik nogen forøget Udgift. Man mente den Gang fra alle Sider, at man udmærket godt kunde reducere Styrken fra 130 til 100. Paa tysk Side havde man kun ca. 60 Mand, og enkelte her, blandt andet, saa vidt jeg erindrer, det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen), der den Gang var Socialdemokratiets Ordfører, mente, at man kunde indskrænke Korpset endnu mere. I det hele var Forholdet den Gang jo det, at overalt, hvor der var Tale om noget, som lignede Militær eller havde med Militær at gøre, var Socialdemokratiets og det radikale Partis Ordførere meget ivrige for at indskrænke saa meget som muligt. Jeg kan tydeligt erindre, at baade det ærede 2det Medlem for Hovedstaden og den højt-ærede Indenrigsminister, der var Ordfører for det radikale Parti, gjorde forskellige Indvendinger og mente, at Korpset i det hele skulde have et mere civilt Tilsnit, og at man ogsaa kunde forsvare at gøre det noget mindre. Nu stiller man sig anderledes fra den Side, idet der her er Tale om en meget kraftig Forøgelse af Korpset. Medens Finansminister Neergaards Forslag gik ud paa en Indskrænkning fra 130 til 100, foreslaas det nu at udvide Korpset til mellem 400 og 500 Mand, altsaa give det 4—5 Gange saa stort Mandskab, som man i 1911 mente, det skulde have. Jeg maa indrømme, at Forholdene har forandret sig siden den Tid, men alligevel forekommer det mig nødvendigt, at Spørgsmaalet bliver nøjere undersøgt i et Udvalg.

I øvrigt tør man vel vente, at man fra tysk Side efterhaanden vil sørge for, at